

РЕШЕНИЕ

№ 2950

гр. София, 29.09.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 23.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3836** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на В. И. В. от гр. Ш, чрез пълномощника му адв. Стефан Петков, със съдебен адрес – С., У. „П.“ № 5, . 3, О. 14, срещу отказа на Д. на СДВР, обективиран в писмо рег. № ДС 12487 / 29. 04. 2010 г., да отмени Заповед № з-17409 / 12. 12. 2008 г. на ВНД директор на СДВР.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон, тъй като забраната за напускане на страната ограничавала правото на свободно придвижване и противоречала на европейското право. Моли, съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното писмо. Претендира направените разноски.

Ответникът – Д. на С. Д. на В. Р., не взима становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № з-17409 / 12. 12. 2008 г. на ВНД директор на СДВР на В. И. В. е наложена принудителна административна мярка – забрана за напускане на страната на основание чл. 76, т. 3 от ЗБДС.

С решение от 07. 05. 2009 г. по адм. д. № 852 / 2009 г. по описа на АССГ, I отделение – 1 състав, е отхвърлена жалбата на В. И. В. от гр. Ш, срещу Заповед № з-17409 / 12. 12. 2008 г. на ВНД директор на СДВР.

С решение № 3247 / 11. 03. 2010 г. по адм. д. № 15685 / 2009 г. по описа на ВАС – VII отделение, е оставено в сила горепосоченото решение на АССГ.

С молба рег. № ДС 3775 / 18. 03. 2010 г. (стр. 40) В. е поискал от Д. на СДВР отмяна на наложената му ПАМ, поради отмяна на правното основание – чл. 76, т. 3 от ЗБДС, сега Закона за българските лични документи /ЗБЛД/.

С писмо рег. № ДС 8939 / 23. 03. 2010 г., е изискано становището на частния съдебен изпълнител, по чието искане наложена конкретната ПАМ.

С писмо изх. № 04506 / 29. 03. 2010 г. ЧСИ Дичев, е посочил, че липсва основание за отмяна на наложената ПАМ, тъй като задължението е в особено големи размери – над 800 000 лв., липсва имуществото което да обезпечи дълга, а отменената разпоредба на чл. 76, т. 3 от ЗБДС, съответства на чл. 75, т. 6 от ЗБЛД.

С писмо рег. № ДС 12487 / 29. 04. 2010 г., Д. на СДВР отказал да отмени Заповед № з-17409 / 12. 12. 2008 г. на ВНД директор на СДВР.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

По делото няма доказателства кога е връчено оспореното писмо, поради което в полза на жалбоподателя и с оглед разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от АПК за удължаване срока на оспорване, съдът счита, че подадената на 14. 05. 2010 г. жалба е подадена в срок. Същата е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна срещу акт, с който се засягат правата и интересите на жалбоподателя, доколкото се отказва да му се отмени наложена вече принудителна административна мярка, ограничаваща правото му придвижване.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Оспорения административен акт е издаден от компетентен орган доколкото заповедта за налагане на ПАМ е на Д. на СДВР, поради което същия орган може да я отмени. Видно от приложеното удостоверение (стр. 49) от сектор „Човешки ресурси” при СДВР, подписалият заповедта Н Я, е назначен на длъжността директор на СДВР и изпълнява тази длъжност и в момента.

Съдът счита за неоснователни изложените в жалбата доводи за отмяна на правното основание, въз основа на което е издадена заповедта за налагане на ПАМ.

Съгласно чл. 76, т. 3 от ЗБДС, в действащата към издаване на заповедта редакция, може да не се разреши напускане на страната на лица, които имат парични задължения в големи размери към български физически и юридически лица и към чуждестранни такива, установени по съдебен ред, освен ако личното им имущество покрива задължението или ако представят надлежно обезпечение, като в този смисъл е действащата към настоящия момент разпоредба на чл. 75, т. 6 от ЗБЛД. Освен това, на основание чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

В същото време съгласно чл. 78а, ал. 2 от ЗБЛД, принудителната административна мярка се прилага или отменя след получаване на акта по ал. 1.

В конкретния случай, е спазена законната разпоредба и след получаване на молбата за отмяна на ПАМ, е изискано становището на ЧСИ, по чието искане е наложена забраната за напускане на страната. След отрицателното становище на ЧСИ и съобразно посоченото, че задължението е в особено големи размери, което не е надлежно обезпечено, Д. на СДВР, е отказал отмяна на наложената ПАМ.

Безспорно, за да се отмени една вече наложена принудителна административна мярка, следва основаниято, на което е наложено да е отпаднало или да са налице нови обстоятелства, сочещи до отпаднала необходимост, като в този смисъл е и Решение № 7979 от 15.06.2010 г. на ВАС по адм. д. № 13372/2009 г., V отд.

Соченото в жалбата нарушение на чл. 27, ал. 1 от Директива 2004/38/ЕО не представлява ново обстоятелство, водещо до отмяна на наложената вече ПАМ.

Безспорно Заповед № з-17409 / 12. 12. 2008 г. на ВНД директор на СДВР, чиято отмяна е отказано с оспореното в настоящото производство писмо, е влязъл в сила административен акт. Същата заповед, е била оспорена по съдебен ред и оспорването е било отхвърлено, видно от посочените по-горе съдебни решения.

В жалбата се твърди, че ограничителната мярка е в противоречие с материално правни разпоредби от по-висок ранг, а именно правото на ЕС - чл. 21 от Договора за функционирането на ЕС и чл. 27, ал. 1 от Директива 2004/38/ЕО.

При разглеждането на спора по съдебен ред обаче, са били преценени всички основания за отмяна на наложената ПАМ, включително и нарушение на материалния закон, част от което е и приложимото право на ЕС по случая. На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът е длъжен да провери законосъобразността на административния акт на всички основания, като съответствието на заповедта с европейските директиви следва да е било проверено при първоначалното разглеждане на делото срещу самата заповед, доколкото към този момент европейското право, е било част от вътрешното право.

Към настоящия момент между страните по спора съществува сила на пресъдено нещо и е недопустимо повторното преразглеждане на спора, по отношение на съответствието на заповедта за налагане на ПАМ с европейското право, което е част от вътрешното право.

Съгласно чл. 177, ал. 3 от АПК, решението, с което е отхвърлено оспорване за отмяна на административен акт, е пречка за оспорването му като нищожен, както и за оспорването му на друго основание. Доколкото се иска отмяна на акта за налагане на ПАМ, на основание противоречие с правото на ЕС, фактически се иска пререшаване на спора на друго основание отново свързано с приложимия материалния закон, за което е предвидена изрична забрана.

Предмет на отмяна би могло да бъде единствено влязлото в сила решение, с което е отхвърлена жалбата срещу наложената ПАМ и то само на основанията, посочени в чл. 239 от АПК.

В същото време, не са налице нови обстоятелства за отмяна на наложената ПАМ, извън твърдените такива за нарушения на материалния закон. Безспорно е установено, че е налице парично задължение в големи размери, за което не е представено надлежно обезпечение, поради което и липсва основание за отмяна на принудителната мярка.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, да заплати на ответника сторените разноски, но такива не са поискани, поради което разноски не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд С.-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. И. В. от гр. Ш, срещу отказа на Д. на СДВР, обективиран в

писмо рег. № ДС 12487 / 29. 04. 2010 г., да отмени Заповед № з-17409 / 12. 12. 2008 г. на ВНД директор на СДВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: